

Forslaget afgør Ministeriet indenfor Lovens Minimum og Maksimum, om Fanger kan løslades, medens Kommissionen havde foreslaaet, at Fængselsretten skulde afgøre det. Ministeriet undtager imod Kommissionens Bestemmelse Betlere og Løsgængere fra Indsættelse i Arbejdshus, idet dog Betlere kan indsættes der, hvis de er straffet 3 Gange for Betleri. Det forekommer mig, at det er en nødvendig human Foranstaltning, som bør medtages, idet man dog ikke ligefrem skal drive unge Mennesker over paa Forbryderbanen ved paa Forhaand at stemple dem som Betlere og Løsgængere og sætte dem fast i saadanne Arbejdshuse.

Med Hensyn til Sikkerhedsforvaring havde Kommissionen foreslaaet, at denne Straf skulde anvendes i mindst 5 Aar og i Gentagelsestilfælde 10 Aar. Ministeriet foreslaar imidlertid 4 og 8 Aar, og Straffen nedsættes fra et Maksimum af 20 Aar til 16 Aar. Dette forekommer mig ogsaa at være ganske udmærket. Ministeriet foreslaar endvidere, at Friluftsarbejde skal kunne anvendes for Fanger i Arbejdshuse. Dette vil sikkert være heldigt. Men naar det derefter hedder, at Behandlingen ikke maa være haardere end nødvendigt, vil jeg gerne spørge: Hvad menes der med det? Det er dog et ganske underligt Lovsprog. Heldigvis er det ikke Fangerne selv, der skal afgøre dette, for ellers tror jeg nok, at Fangerne mener, der ikke behøves ret meget, men det valgte Udtryk siger i hvert Fald ikke noget som helst, og det giver heller ikke nogen Rettesnor hverken for Fængselsbetjente eller Fængselsdirektøren. Derfor forekommer det mig, at der gerne skulde findes et mere fast og bestemt Udtryk. Som Grund til eventuel Løsladelse anfører Kommissionen den paagældendes Helbredstilstand og mulig Ændring i hans Karakter, Mulighed for Anbringelse udenfor Anstalten o. s. v. Det er alt sammen meget naturlige Begrundelser, og det vil dog være rimeligt, at de vedkommende, naar de saaledes forbedrer sig, kan blive løsladt.

Efter Forslaget bestemmer Ministeren alle de Forandringer, der skal foretages ogsaa med Hensyn til Sikkerhedsforvaring, men, som sagt, Ministeren har udtalt, at han intet har imod, at det her bliver Domstolene og ikke Administrationen, der træffer Bestemmelse. Landsdommer Krabbe, hvis Afhandling jeg nævnte før, skrev i „Ugeskrift for Retsvæsen“, at man i Norge, hvor man har lignende Bestemmelser for Sikkerhedsforvaring, ikke har anvendt

denne mere end en enkelt Gang, idet Dommerne deroppe ikke har fundet Anledning dertil, og Landsdommeren udtaler en Frygt for, at noget lignende vilde blive Tilfældet her i Landet. Det kan jeg dog ikke rigtig tænke mig. Ogsaa Domstolene her i Landet er dog forholdsvis humane og sympatiserer ofte med moderne Foranstaltninger, og naar Lovgivningsmagten og den offentlige Mening kræver Foranstaltninger som disse, skulde jeg antage, at Domstolene vil forstaa Nødvendigheden af, at de bliver anvendt.

Der er jo foreslaaet en Del andre Følger af idømt Straf, saasom Tab af Rettigheder, f. Eks. Fortabelse af Valgret og Frihedsberøvelse, idet sindssyge kan anbringes paa en Anstalt, ligesom Forbrydere med formindsket Tilregnelighed kan interneres. Kommissionsudkastet foreslaar, at de sindssyge skal interneres i særlige Anstalter; hvis Fortsættelse af Straf maatte skønnes unyttig, skulde Sagen efter Begæring af Fængselsdirektøren paa ny tages op og indbringes for Retten. Efter Lovforslaget skal Ministeren afgøre Sagen, og det maa dog ogsaa for de sindssyge være det naturligste, at det er Administrationen, der afgør den. Det mener ogsaa Landsdommer Krabbe og Dommer Goll ifølge deres Udtalelser derom. Med Hensyn til de sindssyge har der altid været Strid mellem Jurister og Læger om, hvorvidt de skulde kunne straffes eller ikke, og derom har der ogsaa været Strid i Kommissionen. Efter dette Lovforslag skal sindssyge ikke kunne straffes. Det foreslaas her, at der af Ministeriet skal indhentes Erklæring fra Retslægeraadet eller en dertil af Justitsministeren udnævnt Læge. Det er naturligvis meget heldigt, at det bliver en dertil særlig udnævnt Læge, og at det ikke er tilstrækkeligt, at der foreligger en almindelig Lægeattest. Jeg skulde næsten tro, at ethvert som helst Medlem af dette Ting kunde faa sin Huslæge til at erklære, at han eller hun skulde have et Ophold paa en Nerveklinik eller Middelfart Sindssygeanstalt, hvis den paagældende Patient fandt det tjenligt eller ønskeligt. Lægeattester er tidt noget underlige, og da Lægeskøn er Tabu her i Landet, forekommer det mig meget heldigt, at det her bestemmes, at det skal være Retslægeraadet eller en dertil beordret Læge, der afgiver Erklæring, og at vedkommende Person, naar der foreligger en saaledes afgiven Erklæring om, at han er sindssyg, ikke bliver straffet.

§§ 77 og 78 og 141 handler om de